

Yver un- ham, der føre fa- er vide- rækken, dlive for- a havde og han unge for- pt (1940), til den Church- valgtaler, året 1960 of Peace smæssigt har holdt ets valg- oms Matsu

1 fer

at kalde ,Ukuelige skal den chou har e og næ- retninger v tiderne, tid. Man

slske og om vul- af kata- en gan- bog, der et stort r talrige soner tak sen. Man te indtryk denne menneske dette har

er sikkert atastrofer østede den erdenskri- ge. Forfat- og med en dokumen- nde kend- S

Menneske- kommission s. Kr. 26,50.

storie må man hæfte sig ved — foruden Washington, Lincoln, Roo-

den 20. januar. »De må blive hæsblesende. ERIK ARNE HANSEN

Men ansvarsfølelsen, siger de

Den krænkede og rasende Norma

Bellini på godt og ondt i Falkonér Centret

Bellinis »Norma« er vel egentlig snarest en karikatur af en opera, hvis man oplever den ud fra gængse, hjemlige musikdramatiske vaneforestillinger. Den indviklede handling, hvor tekstforfatteren Felice Romani har krydret Medea-motivet med krig, keltisk religion, højstemte venskaber og forrygende elskov plus en prøvekollektion af alverdens andre »store følelser«, nærmer sig den uhyrlige i sin overlæssede konstruktion. Og Bellinis musik - ja, den er jo simpelthen kun nummeret »Casta diva«, der kræver det yderste af sin fortolker, både vokalt og dramatisk. Resten er cliché-agtigt, hopsasa-melodigt musikalsk fællesgods, eller måske rettere »sang, sang og stadig mere sang«, som Wagner har sagt det om »Norma«.

Koncerter

Den gode 3. gang

Efter otte år vendte pianistinden Elsebeth Brodersen i aftes tilbage til koncerttribunen i Palmets mindre sal, men hun havde publikum med sig — og urimeligt ville det også være, om man ikke havde husket

denne talentfulde klaverspillerske. Selv har hun nemlig ikke glemt sin metier, tværtimod udbygget sin kunnen gennem studieophold i udlandet, og alene den friske måde, hvorpå hun åbnede sit program med Beethovens tidlige A-dur sonate a lå Haydn, fortalte om betydelige musiker-kvaliteter. Ikke mindre frejdigt gav hun sig i kast med Bartoks folkemelodiske rondos, og savnede man lidt poesi i gengivelsen af Debussys Pour le piano og Schuberts Wanderer-fantasi, så sad man dog over for en sund og sikker fortolkning. Der bør ikke gå så lang tid, inden Elsebeth Brodersen igen viser sine kunstneriske evner for offentligheden.

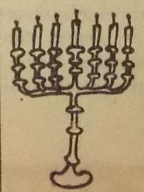
Så ubehageligt - og næsten sandt - kan det siges.

Men netop »Casta diva« er samtidig forklaringen på, at »Norma«, der vitterligt repræsenterer en afdød, stereotyp opera-form, trods alt har formået at overleve. For lykkes det en sangerinde at komme igennem denne scenes stemmetekniske forhindringsløb med sopran-skønheden i behold og en nogenlunde nuanceret afspejling af de dramatiske situationer i dens klang, så er publikums-begejstringen - den der så sørgeligt savnes i dansk operaliv - fortolkeren vis.

Sådan er nu engang den ægte italiener-operas væsen; sangpræstationerne står forrest og helt dominerende i billedet. Men selv inden for denne genre er det nu sjældent, at man oplever operaer, hvor alt i den grad sættes på et kort som i »Norma«. Og i aftes i Falkonér Centret var dette kort filmet trumfen i et spil, der tuundgåeligt måtte have karakter af hasard, alene af den grund, at Claudia Parada med ganske kort varsel havde måttet overtage operaens titelparti for den sygemeldte Norma-specialist Sonia Barbieri.

I »Casta diva«-scenen lykkedes de lyriske sider af vokalpræstationen smukkeste, mens de dramatiske koloraturer her og sidenhen gerne kunne have været betydeligt mere propre og overlegne. I de to første akter var hun - ligesom Jenny Lind ifølge H. C. Andersens beretning - mere den krænkede end den rasende Norma. Til slut kom imidlertid vildskaben, der vokalt resulterede

Jødisk kunst

Der er åbnet en jødisk kunstudsstilling, »Synagoga«, i Recklinghausen i Vesttyskland (med protektion af den tyske forbundspræsident), den varer til 15. januar, og museer og biblioteker i Europa og Israel har sendt materiale. Vort kgl. bibliotek — der har en så fin jødisk samling — deltager med nogle illuminerede hebraiske håndskrifter.

l, at hun kom til at synge en smule urent; men der var en betydelig personligheds-udstråling fra hendes præstation, og var hun ikke en Norma af ydre, var hun det i hvert fald af sind og karakter.

Salvatore Pumas noget stive, men effektive tenor og Myriam Pirazinis store mezzosopran gjorde sikker fyldest i Polones og Adalgisas partier, og begge gav sig helhjertet musikens banaliteter og operaens yderligt pathetiske højstemthed i vold. De turde alle sammen - også Salvatore Catania, der lagde en eksalteret barytonrøst til ypperstepræ-

sten Orovessos store scene - og derfor undgik man gennemgående komikken, der truede lige om hjørnet.

Orkestret og koret, der kommer fra Bellinis fødeby Catania, gjorde deres bysbarn ære under Manno Wolf-Ferraris taktstok. Sjældent har man isvrigt oplevet så »gammeldags dukketeateragtige« dekorationer og navnlig gardin-arrangementet i Normas bolig (à la Stonehenge) var gripende, ligesom man uvilkårligt måtte beundre korets herrer, der dels var kostumeret som en slags beduinpræster, dels som vestre-vikinger.

H.V.

I skumringstimen

Knud Andersen fabulerer

»Den underfulde konkylie«, Knud Andersens sidste bog, er måske det bedste, han har lavet. Det er, som om han har fået den ro, den balance, man til tider har savnet i hans digtning. Han er stadig ilter i sindet, fuldt i stand til at harmes over ondskaben og forarges over løgnen, han er ingenlunde blevet tandløs med alderen, men han er ikke længere så stakåndet, og han fortæller derfor også bedre end nogen sinde. Det bekymrer ham heller ikke så meget, om hans historier nu hænger forskriftsmæssigt sammen, han kører frejdigt los, ledet af et instinkt, og navigerer nok så sikkert mellem de skær, hans fortællermåde ellers kunne bringe skuden til at strande på.

Hvad ledestjernen, konkylie, egentlig er, behøver man ikke at vride hjernen for at finde ud af. Hvorfor tage så håndfast på følelse og drøm? Konkylie er køn, som den er. Det suser i den, når man lægger øret til sprækken, og det er, hvad Knud Andersen vil, at man skal gøre. Han har ikke villet skrive en rigtig memoirebog, men i omskrevet form er »Den underfulde konkylie« dog blevet hans erindringer, og i de indvævede historier og eventyr finder man hans tanker og følelser ved de

ting i livet, han har mødt, og som han tog stilling til.

En lille bange dreng, der skal vogte ikke får, men svin, der er farlige dyr, får konkylie forseret af en gammel sømand og i tilgift sømandens livshistorie. Straks her toner Knud Andersen rent flag. På rolig måde fortæller han om handelen med neger-slaver, om den sorte pige, Kama, om drabet på sørøverkaptajnen, om brutalitet og dumhed, og den lille bange dreng vokser sig større og bliver modig og gennem bitter skuffelse en mand. Konkylie, som han gav til sin lille barnekærester på Djurslands strand, får han igen, der er en forunderlig kraft i den — man må vide, at den stammer fra pigen Kama, fra Afrikas indre, og der er sammenhæng i dette, at den først blev båret af de mest uheldige, de, der havde hårdest brug for tro og indre styrke mod ondskaben udenom — og mod fortællingens slutning får svinedrengen sin konkylie igen, og det er der også god mening i.

»Den underfulde konkylie« er en smuk fortælling, oplevelse, fantasi og drøm vævet sammen med en vis, ikke helt naiv, troskyldighed. P.G.

Knud Andersen: Den underfulde konkylie. Borgens Forlag. 206 sider, Kr. 18,50.